

hit soha sincs híján reménynek és szeretetnek, — a hívő reményének és szeretetének célja pedig a megismerés. Ezért kell a hívő embernek imádság és kutatás útján — az erkölcsi étellel egybeforrva — arra törekednie, hogy megismerje azt, amihez hit útján jutott és ugyancsak személyes elmélyedés révén kell megszereznie ezt a megismerést. Nem szeretheti senki sem azt, amit még nem ismert fel, ha azonban elárasztja lelkét a szeretet hulláma aziránt, amit valamely részletében már helyesen fogott fel, akkor ez a szeretet arra serkenti, hogy mind jobban és tökéletesebben fogja fel.

Az emberi fejlődés minden egyes fokának, a gyermekkortól az aggkorig megadatott a maga sajátos szépsége. Ő, bár lenne gyermekkorotok az ártatlanságé, ifjúkorotok a tiszteleté, felsejűlt korotok a kitartásé, férfikorotok az érdemé, aggkorotok pedig az őszbeborult bölcs belátásé. E fokok nem egyszerre következnek be, de ha már egyszer bekövetkeztek, akkor az istenthívő nemes ember számára szilárd egészé kristályosodnak és együttesen adják az átmenetet az utolsó lépcsőfokra: az örök nyugalomra és örök békére.

Hit és a helyes élet: Isten műve lelkünkben, hisz Isten munkálkodik akarásunkban, — de egyúttal saját művünk is, mert Isten csakis oly lélekben hat, mely ezt maga is óhajtja.

E ponton nagy tévedéssel kell szembe fordulnunk, amelynek vallásos szívekből számúzva kell lennie, ha nem akarjuk téves biztonsági érzés kedvéért üdvösségünket kockáztatni. Amaz emberekre célok ugyanis, akik pusztán a hitet egymagában már elegendőnek vélik az üdvösségre, míg a jó és helyes életet, valamint Isten útjainak jócselekedetek révén való betartását feleslegesnek tartják, — mintha mindazok, akik szegyeteljes bűnös életet folytatnak és abban makacsul meg is maradnak, üdvösséget és örök életet remélhetnének, ha egyebet nem tesznek, mint csupán Krisztusban hisznek és elfogadják kegyelemeszközeit.

Aki Istent hisz, annak kötelessége parancsait is teljesíteni és aki teljesíteni akarja azt, amit Ő parancsol, annak hinnie kell. Egyszer majd mindannyian megjelenünk Isten ítélőszéke előtt — és akkor tanuskodjanak mellettünk cselekedeteink, még pedig úgy, hogy túlharsogják bűneinket.

A hit ott lehet csak teljesértékű, hol szeretet működik. Mérhetetlenül nagy dolog a hit, — azonban semmivé süllyed, ha egyúttal nem foglalja a szeretetet is magában.

Szeretetlenben a hívők napról-napra előbbre jutnak és lelkük megtelik a mennyek Országá-

utáni vágyódással. A szerető hívők, amiért hisznek, kiválasztottak lesznek.

Azonban mi egyéb a szeretet akaratnál? Helyes akarat — helyes szeretet. Fonák akarat — furcsa szeretet. Jó akarat — Isten-szeretet. A szeretet Isten lelkünk mélyén való megnyilatkozásának egyik fajtája és ezt az érzést Istentől távolálló ember nem is ismerheti. Ahol nem az isteni szeretet uralkodik, ott trónralép a tisztátalan vágy.

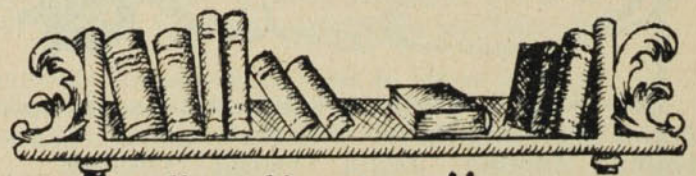
Kezdő szeretet — kezdő szentség; növekvő szeretet növekvő szentség; tökéletes szeretet pedig tökéletes szentség: tiszta szívből, nyugodt lelkiismeretből, képmutatásmentes hitből fakadó szeretet.

Semmit sem akarok erkölcsnek nevezni, egyedül a magasztos isteni szeretetet. Mert mind a többi isteni adomány, legyen bármily nagy, szeretet híján mitsem ér. Ahol a szeretet hiányzik, ott nincs értéke a jó cselekedetnek sem, hisz végeredményben nem is lehet «jó cselekedet». Ahol azonban a szeretet meghonosul, ott nem maradhat egyedül. Szeretet győzedelmeskedik mindennek fölött, szeretet nélkül semmi sem érvényes és a szeretet — bárhol is legyen — mindent magához vonz.

Ami parancsolatként keményen hangzik, azt a szeretet enyhévé varázsolja. «Igám édes, terhem könnyű!» mondja Krisztus.

A szeretet erősség, a szeretet üdülés, a szeretet pompás gyümölcs, a szeretet lelki árp, a szeretet üde forrás, a szeretet megünas nélküli ölelés. Ha ilyen szeretet üdvözíti a zarándokot — ó, mily gyönyörteljes szeretet fogja elárasztani hazájában.

Németből fordította: Dr. Horváth Józsefné



## BEKÜLDÖTT KÖNYVEK

**Szunyogh Xav. Ferenc:** *Könnyes vértanuság.* Szent István-Társulat kiadása. Budapest. — Kevés oly időszerű könyv jelent meg az elmúlt esztendőben a magyar könyvpiacra, mint P. Szunyogh e 226 oldalas munkája. Elmélkedéseket és szentbeszédeket tartalmaz. Ezeket igen ügyesen három szempont szerint csoportosítja: az ész, a szív és az akarat szava a türelemről.

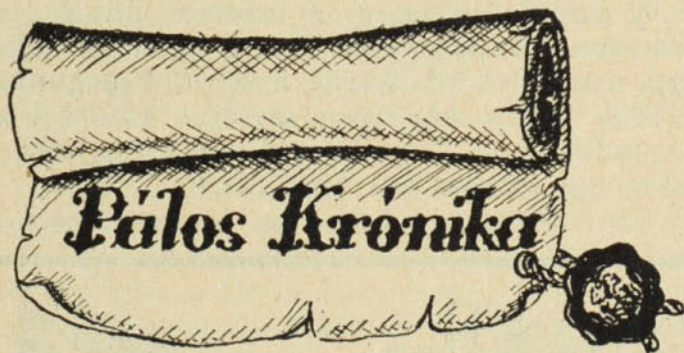
Hogy miért időszerű e könyv? Mert kevés kor gyermekének volt oly nagy mértékben szüksége a türelemre, mint nekünk, a háborúk, politikai és gazdasági válságok ezer és ezer kihatásával küzdő, feszült idegzetű embereknek, kik szinte valamennyien frigyben járunk a szomorúsággal, — már pedig «nem a megpróbáltatás,

hanem a szomorúság a léleknek nagy ellensége, az önszeretet vérző sebe» (168. old.).

Gyönyörű példáit sorakoztatja fel a türelemnek, melyek közül azonban érezhetően kiemelkednek az Atya, a Fiú és a Boldogságos Szűz türelmét oly fenségesen demonstrálók, hogy csak a «régii meditációval» szabad közeledni hozzájuk, «melynek célja nem valami fogadkozás, akarkodás, hanem az imádságbaborulás.» (125 o.) Az egész munka a szerző szíve legmélyéből fakadt, s mint a zárszóban megjegyzi: mindazoknak nagy lelki hasznára válik, akiknek valami túrnivalójuk van. Minden fejezete a nyugodt lelkibéke és az igazi öröm kiváltója, megalapozója. — br —

**Váth János:** *Az Egyház csókja.* («A Szív» kiadása, Budapest, 1940.) — Egy papi hivatás nem mindennapi története. A könyv mélyértelmű címét szépen magyarázza a másik főszereplőnek, egy szerencsétlen asszonynak az esperese: «Az Egyház elküldötte csókját, amikor a keresztvíz érte homlokodat és arcul érintett a bérálásban. Szerencsétlenségedet az okozta, hogy csókját visszautasítottad, amikor házasságodat nem Isten színe előtt kötötted. De a töredelem szentségében megbocsátó csókját lehelli újra homlokodra. A szentáldozásban és a betegek szentségében is csókját adta. Az Egyház adta csókját gyermekkori pajtásodnak is az egyházi rendben, talán az ő papi imái esdették ki neked a megtérést.»

g—y



**Köszöntünk** magyar szívünk minden ujjongó örömeivel, szeretetével és lelkesedésével: Szabadka, Zombor, Zenta, Dárda, Újvidék... Csakhogy visszatérhettetek hozzánk, kik ezer évig velünk voltatok! Szent István Királyunk most már fölétek is terjesztheti áldó kezét, ki nek örökre emlékezetes Szentéve óta minden évben gyarapodott ez az Ország! Hát csak így tovább!

**Gyümölesoltó Boldogasszony** ünnepén négy új kispalost öltöztetett be Sziklatemplomunkban ősi szertartások szerint *P. Galambos Kálmán*.

**Egy olvasónk írja:** «Felejthetetlen volt ez a pálos ünnepség a Zeneakadémián, március 25-én! *Dr. Nádas Zoltán* lendületes bevezetője után felbűgött a nagyszerű orgona *Pécsi Sebestyén* művész-keze alatt, csak úgy zengett és rengett a nagyterem a hangok tündöklő kavargásában... Azután *Basilides Mária* énekelt az ő tüneménye-

sen finom hangján. Ahogy a Bach-Gounod Ave Mariáját előadta, az több volt, mint énekszám, az imádság volt, az élmény volt, az elragadtatás volt! A közönség megbűvölten tapadt a már őszülő hajú, talpig feketébe öltözött, előkelő megjelenésű nagyasszonyra. *Báró Schroeder* értékes felolvasását is élvezettel hallgattuk Remete Szent Pálról, előadása komoly és alapos elmélyedésről s finom kifejező és érzékeltető készségről tanuskodott. *Zsámboki Miklós* nagyszerűen megválogatott gordonka-számokat adott elő tökéletes kidolgozással. — Szünet után *Pusztai Sándor* szavalata volt a legkiemelkedőbb Pécsi Sebestyén és Basilides Mária újabb számai mellett. Ilyen forrón és tündöklőn és szuggesztíven még nem hallottam szavalni őt. A közönség tombolt s nem nyugodott addig, míg egy ráadásra vissza nem tapsolta. Igen szép volt *Radnay Paula* Palestrina és Kodály kórusa. A kis, kékszínű, magyar ruhás leánykák felvonulása festői volt s énektudásuk meglepő. S jól megjegyeztük s hálásan köszönjük a szerkesztő atya zárószavait, melyekkel szívünkre kötötte Remete Szent Pál ősi, magyar tiszteletét, aki nemcsak a Pálosrendnek, hanem Hazánknak is Védőszentje. — A nagytermet szépen betöltő ünneplő közönség sorában *dr. Beresztóczy Miklós* miniszteri osztályfőnök képviselte az azóta tragikus körülmények között elhunyt és megsiratott *gróf Teleki Pál* miniszterelnököt.

**Pécs** bombázása alkalmából, mely csak a repülőteret érintette, kolostorunknak semmi baja sem esett.

**Szentkúti** rendházunk kiskünnfélegyházai ünnepe Rémete Szent Pál jubileumával kapcsolatban későbbi időkre halasztódott.

**Májusban** Pécsen épűgy, mint Budapesten, minden este fél 7-kor szentbeszéddel egybekapcsolt ünnepélyes litániát tartunk templomainkban.

**Horvátország** nagy jubileumot ül az idén: 1300 éve keresztény! Ebből az alkalomból *dr. Rittig Svetozár*, zágrábi plébános, *dr. Stepinac Alajos* zágrábi érsek, az egész káptalan és a klérus nevében azzal a kérelemmel fordult *P. Przedziecki Pius* pálos rendfőnökhöz, hogy a Rendet telepítse vissza Horvátországba, melynek irodalma és képzőművészetei olyan sokat köszönhetnek nekik a lelkieken kívül. «Az egész nemzet — írja — vágyódik a fehér barátok után, kik vallásos, kulturális, szociális és karitatív, valamint gazdasági munkájukkal dicsősége és áldása voltak a horvátoknak». Annyit elárulhatunk, hogy e tervek valórválása közvetlen küszöbön áll.

**Személyi változások.** Kedves Olvasóink közül csak igen kevesen tudják, hogy Rendünk magyarországi visszatelepítésénél mennyi kitartó, buzgó munkatárs működött közre. Ezek között a minden nehézséget áttörő munkások között állt és dolgozott *P. Galambos Kálmán* is. Ő volt az, aki mint kispap ott fenn a Mecseken Szent Jakab